

Знамъ че съ туй си ти желалъ
Да искажешъ твойта жалъ
Че намѣсто съ мойта лира
Под-достойно днесъ да свирѣжъ ;
Вмѣсто съ пламенни пѣсни
Тесъ мъгли и тъмнини
Да се трудѣжъ да прогонѣжъ
Що висятъ по небосклону ;
Вмѣсто съ лиринъ мощенъ звѣнъ
Отъ дълбокъ да будѣжъ сънъ ;
И на цѣла България
Истината да откриѣжъ
Нея да възпѣвамъ азъ,
То сѣднѣлъ сѣмъ тоя часъ
Въ тия стихове угодни, любовни
Но не важни и безплодни грѣховни
И за менъ и за свѣтътъ
Да си блѣскамъ азъ умѣтъ. . . .

Но какво и какъ, кажи ми
О, другарю мой любимий,
Трѣбува да пѣжъ азъ ?
За всестранниятъ ли мразъ ?
За народнитѣ ли нужди ?
За коварствата ли чужди ?
Да речѣ ли сичко зло
Що е въ нашето общество,
Кривдинитѣ у кого сѣ
Та не може да хароса ?

Ала вмѣсто да зовѣжъ
Аргументи, да явѣжъ
По коя причина главна
Азъ прѣстанахъ вече отдавна
Да бърникамъ тееъ нѣща
Имай, друже, благостта .